

maalte atter langsomt Hjælpelæreren tre Gange og sagde endelig:

„Hvem har set det? Svar!“

„Det har jeg selv, Deres Højærværdighed!“

„De! . . . Og sent paa Aftenen, siger De?“

„Mellem ti og elleve.“

„Og paa et afsidesliggende Sted?“

„Ude ved Hammervigen . . . „Kirken“, som Befolkningen kalder Stedet.“

„Og De er ganske sikker paa, at De ikke tager fejl . . . i nogen Henseende?“

Hr. Johansen bøjede Hovedet og saa' undseligt ud til Siden.

„Det var virkelig ikke muligt at tage fejl, Deres Højærværdighed.“

Der blev et Øjebliks Stilhed. Derpaa sagde Provsten:

„Kan De omtrentlig angive, paa hvilken Tid . . . jeg mener, hvilken Aften det var, De saa' Hr. Hansted i den omtalte Situation?“

„Det kan jeg let, for det var netop i Gaar Aftes.“

„I Gaar! Efter Mødet! Saa, dér har vi altsaa Forklaringen!“ udbrød han, uden selv at vide, at han tænkte højt.

Derefter saa' han atter strengt paa Hjælpelæreren og sagde: